

OREL

MONTHLY REVIEW OF THE OREL IN EXILE

LIST ČS. ORLA V EXILU, ROČNÍK 33 – V. V EXILU

IMPRIMATUR: + Louis B. Kucera, Bishop of Lincoln.

LISTOPAD 1954

O JEDNOTU VŠECH V OVČINCI KRISTOVĚ

Mezi snahy a úsilí Církve Boží na zemi patří snaha o sjednocení všech odstěpených křesťanu v jednom ovčinci Kristově ... "Aby všichni jedno byli !" Zamysleme-li se nad současnými duchovními a politickými událostmi, vidíme, že tento očekávaný návrat odloučených křesťanu je skutečně potřebou celé Církve Kristovy, ba možno říci též podmínkou duchovní záchrany mnohých národů. Unionismus, sjednocení všech křesťanských vyznání v ovčinci Kristově je jedním z cílů Orelstva, protože byl cílem jeho zakladatele, kteří v Orlu viděli záruku duchovní obrody národa. Orel má poslání národní a poslání křesťanské. Z toho vyplývá přirozeně, že mu nemůže být lhostejným osud těch, s nimiž jej pojí pouto bratrské vzájemnosti a nemůže být lhostejným k otázce, která skutečně je jednou z nejnaléhavějších otázek Církve Boží na zemi. Když se Orel při svém vzniku plně a jednoznačně vyslovil, že jeho životní tradicí bude jen křesťanská tradice v našem národě, vyslovil se tím jednoznačně pro myšlenku unionismu, pro spojení všech v Církvi Kristově, zvláště pro návrat odloučených národů slovanských. V měsíci, ve kterém Církev slaví památku mučedníka jednoty víry, polockého biskupa sv. Josafata, mimoděk nám přichází vzpomínka na potřebu oběti a modlitby za odloučené bratry ve víře. Chceme si uvědomit, jaká je naše povinnost v této velké otázce národní a křesťanské.

Sjednocení odloučených Slovanů, zvláště ruského národa v Církvi Kristově je nám přirozeným požadavkem. Cítíme příbuznost krve, zvyku i kultury. Víme, že všichni mluvíme řečí do jisté míry společnou a že si můžeme snáze jeden druhému rozumět. Byloby tedy na nás, abychom stáli prvních řadách v této otázce, kde nemálo záleží na porozumění, vysvětlování a překlenutí rozdílů, pokud jsou ovocem jen lidských omylů. Nechceme však jen zdurazňovat toto pouto krve. Národní příbuznost je přirozenou hodnotou, platí tedy o ní to, co Církev učí o všech přirozených hodnotách. Láska k vlastnímu národu je přirozenou hodnotou tak jako láska k rodičům. Přeceněná láska k národu je však omylem a příčinou nesváru a konečně i pohromy vlastního národa. Láska k slovanským národům dala Církvi apoštoly, mučedníky a světky. Poutý pan-slavismus nezpłodil než omyly, chlad a nevraživost mezi slovanskými národy.

Je přirozené, že cítíme pouto vzájemnosti a bratrské lásky ke všem slovanským národům. Tato láska přinese však ovoce jen tehdy, bude-li podřízena jedné velké lásce, jež je láskou celé Církve Kristovy ke všem národům.

Tato láska Církve k odloučeným bratrům, zejména Slovanům, není pouhou představou. Panující Sv. Otec dal několikrát na jevo, jak má všem křesťanům záležet na návratu zbloudilých do jediného pravého ovčince tak, aby byl jeden ovčinec a jeden pastýř! nemůže tomu ani jinak být, protože tato láska Církve je samou láskou jejího zakladatele Ježíše Krista. V předvečer oběti kříže dal Spasitel na jevo, jak mu záleží na jednotě a lásce mezi jeho učedníky. "Po tom všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít vzájemnou lásku." "To vám přikazuji, abyste se navzájem milovali." "Aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni aby byli v nás." Zamysleme-li se nad slovy Spasitelovými, kde může být duvod k neshodě a roztržce, přijímáme-li plně a bez výhrad jeho učení. "Jeden Pán, jeden křest, jedna víra." Jeho pravda, božská a jediná stojí na neochvějném základu, jímž nikdo neotřese až do

konce světa. Z toho základu pak vyrůstá nadpřirozená láska, jež obepíná všechny národy a nese jen ovoce odpuštění, lásky, míru a přátelství. Jak muže svět poznat, že jsme učedníky Kristovými, když rozkol ve víře zasil neporozumění, chlad a nevraživost mezi národy?

Skutečnost rozkolu mezi křesťany musí v našich srdcích velkou touhu po sblížení a jednotě! Jsme šťastni, že víme, kde je plná pravda Kristova a jakou cestou lze dosáhnout nápravy. Jedině návrat do pravého ovčince Kristova, jímž je katolická církev, mužepřínés mír a duchovní štěstí zbloudilým. Již v prvních stoletích se odtrhly některé země od jednoty se stolcem Petrovým. Bolestný rozkol byl zvláště rozkol Říma, který postupem století, zvláště v XI. století se odpoutal od životního zdroje pravdy, od jednoty se stolcem Petrovým. Když ruský národ přijal světlo evangelia, přijal záhy i odcizení viditelnému nástupci Petrovu na zemi. Potud mluvíme spíše o schismatu neb rozkolu. Rozkol pozdějších století, protestantismus v Německu a Anglii, nebyl pouze odepřením poslušnosti vůči Náměstku Kristovu, nýbrž vytvoření nové nauky mimo stádec Kristovo.

Jednou ze skutečností, již si musíme uvědomit, jest, že velký rozkol ruského národa zanechal přece cestu k nápravě a návratu. Věřoucí rozdíly nejsou velké, kdyby došlo k přijetí článku víry o nejvyšší pravomoci římského biskupa a jeho neomylnosti ve věcech víry. Víme, že církev ráda ponechává rozdíly liturgie, které nejsou známkou rozdílu, nýbrž naopak výrazem jednoty a souladu. Různé obřady v církvi nejsou z doby rozkolu, nýbrž z doby jednoty! Církev několikrát zduraznila odloučeným bratřím, že návrat by neznamenal, že by měli upustit od svých bohoslužebných obřadů, jež jsou dílem Ducha Svatého právě tak jako ostatní západní obřady.

Snad žijeme v době, kdy je již blízko návrat odloučených bratří do ovčince Kristova. Mužeme právem doufat, že takový návrat přinese mnoho dobrého všem křesťanským národům. Leč je třeba vytrvalosti ve víře, je třeba mnoho milostí a obětí. Je třeba ducha sv. Josařata, jenž byl mučedníkem jednoty! Církev připomíná o jeho svátku, že jeho krev vyprosila milost obrácení jeho vrahů a vyprosila mnoho milostí jeho vlastnímu národu. Je nám třeba velké věrnosti odkazu samých apoštolů slovanských! Život a smrt sv. Cyrila a Metoděje jsou stálou výzvou všem slovanským národům setr-
vat na cestě spásy, na cestě jednoty! Svým životem dokázali, že milovali svěřené stádec slovanských národu. Svou smrtí ukazují, že jejich velká láska k nám měla svůj zdroj v lásce k církvi a v lásce k jednotě. Jeden pochován uprostřed svého lidu, druhý ve středu církve - v Římě, připomínají všem, kteří se hlásí k jejich odkazu, že jediné v lásce ke Stoli Petrovu lze najít cestu spásy a cestu k pravému míru a svornosti. Jen touto cestou pomůžeme odloučeným bratřím slovanským. Kéž jejich odkaz je nám nejdrazším odkazem, odkazem slovanským a křesťanským!

P. V. ZUNA.

REDAKČNÍ SDĚLENÍ.

Adresa redakce: OREL, c/o Rev. Jan Smutný, P. O. BOX 151, CURTIS, Nebraska, USA.
Uzávěrka lednového čísla jest 10. prosince 1954 a čísla únorového 10. ledna 1955.
Předplatné Oria pro rok 1955 činí 4 americké dolary.
VYROVNALI JSTE JIŽ PŘEDPLATNÉ ZA ROK 1954?

MISIONÁŘ AMERICKÉHO ZÁPADU

(pokračování z předešlého čísla.)

Tento obrovitý muž, jménem Fitzgerald, byl za mexické války zvědem plukovníka Kearnyho. Byl však nejen zvědem, ale přímo postrachem Indiánů pro statečnost a krutost v boji. Po válce přešel k Siouxům, získal důvěru jejich náčelníka a vzal si dokonce jeho dceru za ženu.

Řady takových příběhů jsou zaznamenány z jeho mnohaleté činnosti. De Smet měl přímo fascinující vliv na rudé tváře a proto také washingtonská vláda jej mnohokrát žádala, aby byl jejím prostředníkem zvláště v těch případech, kdy její diplomatická a vojenská moc selhávala.

"The Black Robe" - "Černý šat", tak pojmenovali Indiáni tohoto velkého misionáře. Byl jejich přítelem, z bílých nejvěrnějším, byl poslem míru, takového míru, který měl oboustrannou důvěru. Z análu rušné doby dobývání a osídlování amerického Západu se dovídáme o řadě významných jednání, která De Smet vedl jménem washingtonské vlády s Indiány, a o jeho úspěšném úsilí přinést mír a pokoj na prerii.

Připomněl jsem významný úsek jeho veřejné činnosti. Ano, De Smet byl "Messenger of peace" - "Vyslanec míru". Uvádím vám jeho mírové dílo, tak úspěšné, kdy se mu podařilo, díky jeho popularitě i důvěře, skončit mnohaletou válku mezi mocným a bojovným kmenem Siouxů a bílou tvář.

Je známo z dějin indiánských bojů, že válka mezi bělochy byla tou nejkrutější. Nejen že po řadu let nebezpečně ohrozila jistotu veliké dopravní cesty na Západ, ale vyžádala si také tisíce lidských obětí a stála miliony dolarů. Při tom vznikla z malthusovské příčiny.

V ranných dobách Siouxové byli přáteli bílých. Bratřili se s lovci a obchodníky, neobtěžovali proudy kolonistů, kteří mířili jejich loviště do Colorada, Utahu, Oregonu a Californie. Vše se však změnilo v jediném dni. A příčinou této změny a krvavé války bylo telátko ze stáda krav, sledující skupinu mormonských vystěhovalců. V srpnu 1854 početná skupina Mormonů na cestě k Velkému solnému jezeru v pustém Utahu, kteroužto oblast tato náboženská sekta osídlovala, tábořila na rovině u řeky La Platte. Ze stáda krav, patřících Mormonům, odběhlo telátko a zatoulalo se hluboko do prerie. Několik mil od mormonského tábora bylo dočasné sídliště tisíců Siouxů. Jeden z jejich bojovníků se telete zmocnil, odvlékl je do tábora a zabil. Mormonský hlídač stáda byl však svědkem této celkem nevinné příhody. Příštího dne vudcové Mormonů hlásili krádež telete veliteli vojenské posádky ve Fort Laramie. Poručík Gratten s 29 muži a dvěma děly byl poslán k Siouxům, aby potrestal Indiána, který teletu zabil. Poručík byl však mladý muž, bez zkušeností v jednání s Indiány. V čele Siouxů byl mocný náčelník "The Bear" - "Medvěd". Náčelník jednal s poručíkem a slíbil mu, že hledaný únosce telete se dobrovolně dostaví do pevnosti k jednání o satisfakci. S tím však nesouhlasil horkokrevný poručík a dal rozkaz, aby pušky a děla byla postavena do palební polohy na tábor. Vzhledem k tomu, že v údolí tábořilo tisíců Indiánů, mužů, ženy i děti, náčelník The Bear znovu se obrátil k poručíkovi: "Hleď, zde táboří můj pokojný lid. Mladí muži, musíš být rozumným". Než ten vida, že indiánský bojovníci se rovněž připravují k palbě, dal nerozvážně povel k palbě. Náčelník byl zabit. Indiáni střelbu opětovali a celá vojenská skupina byla pobita.

Tábor Siouxi se rozhorel divokým hněvem. Po slavném pohřbu zabitého náčelníka, byli vysláni poslové do planin Nebrasky, Dakoty a Wyomingu, aby vyzvali všechny skupiny kmene k boji proti bílým. Válečná sekera Siouxi byla vykopána, válka vzplanula. Provoz na veliké dopravní cestě na Západ byl nebezpečně ohrožen, vojenské posádky a kolony napadány, dostavňiková služba znemožňována, cestující a osídlenci pobíjeni a skalpováni. Koncentrované síly Siouxi, shromážděné kolem veliké dálnice, přepadaly a pobíjely bělochy. Tak v r. 1862 početná skupina Siouxi napadla tábor zlatokopu v Monnesotě a zabila 2.000 lidí. Prerie hořela krví a mstou.

Vládě ve Washingtoně pusobila tato situace nesmírně potíže. Komunikace na Západ byla ohrožena. Vláda se rozhodla jednat s Indiány. Do Fort Laramie byla vyslána mírová komise v čele s generálem Shermanem, zatím co slavní náčelníci Siouxi, "Red Cloud" - "Rudý Oblak", "Sitting Bull" - "Sedící Býk" a jiní s armádou tisíců bojovníků se utábořili v divoké pustině jižní Dakoty, očekávající vývoj událostí. Indiáni však nevěřili slibům bílých tváří. Krise na prerii vrcholila. Tu nadešla historická chvíle pro De Smeta. Washington jej vyzývá, aby se stal poslem a zprostředkovatelem míru s Indiány. De Smet opouští St. Louis s malou eskortou Indiánů a vydává se přímo do válečného tábora Siouxi.

Byl přijat s radostí a poctami příslušejícími tak významnému příteli kmene. Den na to se koná velká porada náčelníku uprostřed tábora 5000 bojovných Siouxi. Misionáři je vyhraženo místo ve středu kruhu. Jeho bílá vlajka míru je položena před ním.

V jednom listu do Evropy popisuje De Smet toto jednání: Porada byla zahájena válečným zpěvem a tancem, hlučně, slavnostně, divoce. Po té náčelník "Four Horns" - "Čtyři rohy", zapálil obřadní dýmky. První dým věnoval "Velikému Duchu" jako dárku kvzdání a za světlo a štěstí pro kmen, další pak věnoval slunci a zemi jako svědkům této porady. Pak putovala dýmka z úst do úst v kruhu této náčelnické porady. Byl jsem prvním ze všech, jemuž byla podána. Když byl tento obřad skončen, jeden z náčelníků mne vyzval ku slovu: "Mluv, Black Robe, naše uši jsou otevřeny, aby slyšely tvá slova."

Bělovlasý misionář, tehdy 67 roku star, s tváří laskavou a mírumilovnou, mluví k Indiánům jako k dětem, které porušily klid a pokoj prerie. Varuje je před dalším proléváním krve a pokračováním v boji s bílou tváří. Když skončil svůj historický projev, ujal se slova jeden z náčelníků, jménem "Black Moon" - "Černý Měsíc":

"Porozuměli jsme slovom, která zde promluvil Black Robe. Byla dobrá a plná pravdy. Tato země je naše. Zde se zrodili naši otcové a zde byli také pohřbeni. Chceme stejně jako oni, zde žít a zemřít. Byli jsme donuceni nenávidět bílé tváře. Nechť nás oni opět považují za své bratry a velká válka skončí. Tobě pak, posle míru, děkuji za přání lepší budoucnosti. Dopřej nám laskavě, abychom zahabili závojem uny minulosti, zapomeň na vše, co bylo. Několik našich bojovníků půjde s tebou do Fort Laramie, aby vyslechli slova velkých otců komisionářů."

I ostatní náčelníci vyslovili souhlas, aby opět zahájeno bylo mírové jednání s vládou ve Fort Laramie. Mírová smlouva byla pak uzavřena a spolupodepsána i De Smetem. Krvavá válka skončila, prerie se opět uklidnila, bezpečnost cesty na Západ byla obnovena.

"Řady let jsem prodlel v pustinách, z toho plné 3 roky jsem byl beze styku s civilizací. Dva roky jsem pobyl v horách kanadských, o hladu, bez chleba, soli, kávy, čaje a cukru. 4 roky jsem neměl lože a střechu nad hlavou. Dva měsíce jsem neměl na sobě košile, dlouhé dny a noci jsem byl hladov a žízniv. Díky Bohu za to vše, vždyť mne přesto neopustil a dopřál vždy síly, odvahy, víry a obratu k lepšímu...", tak píše De Smet v jednom ze svých listů generálu jesuitského řádu v Římě.

(pokračování na straně 11.)

SJEZDOVÁ RESOLUCE

V posledních říjnových dnech zavlály na budově katolické farní školy u Svaté Ludmily v Chicagu, tři prapory: československý, americký a orelský. Ve vyzdobené síni zasedací zasedli exilní Orlové k pracovnímu zasedání. Byli přítomni členové předsednictva z New Yorku, Denveru, Curtis a Chicaga, bratři z Kanady a delegáti jednotlivých Jednot, Hlídek a Oblastí, zastupování členy Jednoty v Chicagu. Mimořádný valný sjezd byl zahájen v sobotu dopoledne mší svatou. Sestry a bratři přistoupili k svatému přijímání. Po společném snídani zahájil předseda Sjezdové komise vlastní sjezdové jednání. Celý sjezd probíhal v duchu skutečných křesťanských a orelských zásad a v orelském bratrství vyřešil to, co bylo jeho úkolem: VYTVOŘENÍ VRCHOLNÉHO ORELSKÉHO ORGÁNU V EXILU, SCHVÁLENÍ ÚSTŘEDNÍCH STANOV A ČÁSTEČNÉ VYKRESLENÍ PROGRAMOVÉ ČINNOSTI. V hlavních rysech podává tuto programovou činnost programová resoluce, která byla v závěru sjezdu jednomyslně schválena a jejíž obsah Vám přinášíme v plném znění:

" BRATŘI A SESTRY !

ČESKOSLOVENSKÉ ORELSTVO V EXILU, SOUSTŘEDUJÍCÍ V ZUPĚ SVATOVÁCLAVSKÉ VŠECHNY ZAHRANIČNÍ OBLASTI, JEDNOTY A ČLENY Z CELÉHO SVĚTA, PŘI PŘÍLEŽITOSTI KONÁNÍ SVÉHO MIMOŘÁDNÉHO SJEZDU ZASÍLÁ VŠEM SVÝM ČLENům UPŘÍMNou ZDRAVICI S VÝZVOU: ABY V TĚCHTO VÁŽNÝCH HODINÁCH ZACHOVALI TRADIČNÍMU KŘEŠTANSKO-NÁRODNÍMU ORELSKÉMU PROGRAMU NEOCHVĚJNOU VĚRNOST !

JE NUTNO STÁLE ZDURAZŇOVAT, ŽE ČS. OREL NENÍ POLITICKOU ORGANISACÍ A NEZTOTOŽŇUJE SE S POLITICKOU ČINNOSTÍ ŽÁDNÉ STÁVAJÍCÍ POLITICKÉ STRANY. JEHO PUVODNÍ ZÁKONITOU ZÁKLADNOU PODLE ČTVRTÉHO BOŽÍHO PŘIKÁZÁNÍ JE ČSR, JEJÍŽ CELISTVOST, KŘEŠTANSKO-MRAVNÍ ŘÁDY VČETNĚ ŘÁDU SOCIÁLNÍHO, JAKOŽ I DUCHOVNÍ A POLITICKÉ SVOBODY BUDE ORELSTVO I V ZAHRANIČÍ DÁLE HÁJIT A O JEJICH OBNOVU USILOVAT.

ORELSTVO MÁ POVINNOST NEJEN V ŽIVOTĚ SOUKROMÉM, ALE I NA VŠECH ÚSECÍCH ŽIVOTA VEŘEJNÉHO PODLE TĚCHTO SVÝCH ZÁSAD POSTUPOVAT SOUHLASNĚ S KATOLICKOU AKCÍ A NEPŘIPUSTIT, ABY SNAHY O KŘEŠTANSKÉ ZŘÍZENÍ SPOLEČENSKÉ BYLY SOUSTAVNĚ ZATLAČOVÁNY, KE ŠKODĚ LIDSKÉ SPOLEČNOSTI, MATERIALISTICKÝM ŘÁDEM SOCIALISTICKÝM, KTERÝ VE DVACÁTÉM "POKROKOVÉM" STOLETÍ, OBNOVIL STÁTNÍ OTROKÁŘSTVÍ!

VZPOMÍNÁME S BOLESTÍ NA NAŠE TRPÍCÍ BRATRY, SESTRY A SPOLUOBČANY V ČSR, KTERÁ ZRAZENA A OPUŠTĚNA TÉŽ SVÝMI VÁLEČNÝMI SPOJENCI, PODLEHLA DOČASNĚ NÁPORUM SVĚTOVÝCH SOCIALISTICKÝCH SIL, REPRESENTOVANÝCH KOMUNISMEM A ŽÁDÁME VŠECHNO ORELSTVO DURAŽNĚ, ABY NEJEN MODLITBAMI, ALE I ÚSILOVNou ČINNOSTÍ PODPOROVALO V ZAHRANIČÍ VŠECHNY FORMY BOJE ZA ZNOVUDOSAŽENÍ DEMOKRATICKÝCH SVOBOD V ČES a OTEVŘENÍ KOMUNISTICKÝCH ZALÁŘU !

PROHLAŠUJEM, ŽE I NA ZÁPADĚ NEPOVAŽUJE ORELSTVO ŽÁDNÝ ORELSKÝ PROJEV ZA SVOBODNÝ, KTERÝ BYL CENSUROVÁN NEORELSKÝMI ČINITELI, PODLE NEORELSKÝCH DIREKTIV !

VŠECHNO ORELSTVO NECHTĚ VE VEŘEJNÉM ŽIVOTĚ VYVODÍ VŠECHNY NEJKRAJNĚJŠÍ PRAKTICKÉ DUSLEDKY Z POZNÁNÍ, ŽE PŘÁTELÉ A SOUPUTNÍCI SOVĚTSKÉHO OTROKÁŘTVA NAŠICH NÁRODU, JSOU I NAŠÍMI ÚHLAVNÍMI NEPŘÁTELI V EXILU A NEBEZPEČÍM CELÉHO DOSUD SVOBODNÉHO ZÁPADNÍHO SVĚTA I KDYŽ UKAZUJÍ USMÍVAJÍCÍ SE MASKU !

ČESKOSLOVENSKÉ ORELSTVO NEPŘIŠLO DO EXILU ZAKLÁDAT BEZ CENNÉ STRANIČKY A ANI S TOUHOU PO ODOBŇÍCH ÚSPĚSÍCH, BLAHOBYTU A POLITICKÝCH KARIERÁCH, NÝBRŽ BYLO VEDENO SNAHOU PO RYCHLÉM OSVOBOZENÍ ČESKOSLOVENSKÝCH NÁRODU A CÍRKVE SVATÉ V NAŠÍ VLASTI Z KOMUNISTICKO-SOCIALISTICKÉHO PEKLA, A TĚMTO ZÁSADÁM ZUSTANE TAKÉ VĚRNO !

PRÁVĚ PROTO, ŽE ČSL. OREL MÁ SVÉ SLOVANSKÉ A NÁRODNÍ TRADICE, NEBUDE NIKDY PŘIJÍMAT POKYNY OD OSOB, KTERÉ JEŠTĚ V R. 1947, MÍSTO ORGANISOVÁNÍ NEJOSTŘEJŠÍHO BOJE PROTI KOMUNISMU, PSALY PROKOMUNISTICKÉ A PROSOVĚTSKÉ ČLÁNKY A KNIHY, I KDYŽ JE ZÁPADNÍ FABIÁNOVCI PODPORUJÍ ! JÍTI ZAŠ POD JEJICH VEDENÍM DO BOJE PROTI KOMUNISMU ZNAMENÁ: DOBROVOLNĚ KRÁČET VSTRČÍ STRAŠNĚJŠÍ SVĚTOVÉ KATASTROFĚ, NEŽLI BYL ÚNOR 1948 PRO ČSR. ORELSTVO TAKÉ ODMÍTÁ PODVODNÍKY S HESLEM, ŽE SE MÁ BOJOVAT POUZE PROTI RUSKÉMU IMPERIALISMU, A NE PROTI KOMUNISMU !

VARUJEME ROVNĚŽ DURAZNĚ PŘED NEČESTNÝMI KOMPROMISY V ZÁLEŽITOSTECH MRAVNĚ A KŘESŤANSKY ZÁSAVNÍCH A JSME PŘIPRAVENI RADĚJI STÁTI PO BOKU DOČASNĚ PORÁŽENÉ SPRÁVEDLNOSTI A KŘESŤANSKÉHO PRÁVA, NEŽLI V OBJETÍ CHVILKOVÝCH VÍŤEZU, ZRAZUJÍCÍCH PRÁVA BOŽÍ, LIDSKÁ A NÁRODNÍ ! JEJICH MRAVNÍ PORÁŽKY JSOU PRVNÍM ZNAMENÍM NASTÁVAJÍCÍHO PÁDU OSOB I REŽIMU !

NAŠE ZKLAMÁNÍ A BOLEST NAD BOJOVOU POLOVIČATOSTÍ; NIC NEDĚLÁNÍM CHYTRAČENÍM A KARIERISTICKOU VYPOČÍTAVOSTÍ MNOHA EXILOVÝCH "VEDOUČÍCH" OSOB A INSTITUCÍ, NESMÍ BÝTI PRO EXILOVÉ ORELSTVO PŘÍČINOU PRACOVNÍ OCHABLOSTI A SEPARACE, NÝBRŽ DUVODEM KE ZVÝŠENÍ VLASTNÍ ČINNOSTI !

VALNÝ SJEZD ORELSTVA UPOZORŇUJE, ŽE ČESKOSLOVENSKÉ ORELSTVO SE POVAŽUJE OFICIĚNĚ ZASTOUPENO VRUZNÝCH INSTITUCÍCH JEN TEHDY, JESTLIŽE PŘEDSEDNICTVO TAM SVÉ ZÁSTUPCE SAMO DELEGOVALO. ZA ČINNOST A PROJEVY OSOB SAMOZVANÝCH, ČSL. OREL NEZODPOVÍDÁ. VĚNOVÁNÍ SE ČESKOSLOVENSKÝCH EXULANTU VÝHRADNĚ ZÁJMUM EXISTENČNÍM POVAŽUJEME ZA ZRADU NA VĚCI NÁRODNÍ A KŘESŤANSKÉ !

VE VNITŘNÍ ČINNOSTI ORLA NECHTĚ I NADÁLE SE PĚSTUJÍ - VEDLE KŘESŤANSKÉ VÝCHOVY TĚŽ NÁRODNÍ TRADICE, KROJE, ZVYKY A PÉČE CHARITATIVNÍ, ZVLÁŠTĚ PRO OSOBY V UPRCHLICKÝCH STŘEDISCÍCH, NEMOHOUCÍ VYEMIGROVAT.

VYBÍZÍME K ŠPOLUPRÁCI CO NEJUŽŠÍ S NÁRODNÍM SVAZEM ČESKÝCH KATOLÍKU, CYRILOMETODEJSKOU LIGOU, KATOLICKÝM SOKOLEM A JINÝMI OBLASTNÍMI PROSPĚŠNÝMI KORPORACEMI Z CÍRKEVNÍHO, VEŘEJNÉHO A EXILOVÉHO ŽIVOTA, ZVLÁŠTĚ SLOVANSKÉHO !

PRVÁ ETAPA AKCE PRO OBNOVU MARIÁNSKÉHO SLOUPU ZBOŘENÉHO V PRAZE, KTEROU ORELSTVO PODPORAVALO, SE BLÍŽÍ SVÉMU ZAKONČENÍ, A MY VĚŘÍME, ŽE DLOUHÝM UTRPENÍM OČISTĚNÝ NÁROD NA PŘÍMLUVU MATEKY BOŽÍ BUDE BRZY ZAS SVOBODNÝM A EXILOVÉ ORELSTVO HRDĚ SLOŽÍ ÚČTY ZE ZALÁRU PROPUŠTĚNÝM BRATRŮM !

ZDAŘ BUH !

NOVÝ MEZNÍK EXILOVÝCH ORELSKÝCH DĚJIN

Mimořádný valný sjezd Čs. Orla v exilu, župy svatováclavské, byl zahájen v sobotu 30. října o 9. hodině dopolední mší svatou, při níž bratři a sestry vyslechli četné kázání, zazpívali jednu z nejznámějších písní chrámových "Ejhle, oltář Hospodinův září" a přistoupili společně ke svatým svátostem.

Okamžitě po společné snídani odcházejí účastníci Sjezdu do krásně vyzdobeného sálu v osadní škole svaté Ludmily. V čele místnosti stojí vedle praporu svatováclavské župy, obrovský colorádský orel na vysokém podstavci. Široce rozmáchnutá jeho křídla a pohled upřený do dálky, jsou symbolickými znaky tohoto sjezdu; vpřed a vzhůru, směle a nezádržitelně k novému rozmachu a rozletu v exilu, k novému nástupu v boji proti komunismu a za křesťanská práva.

Vlastní sjezd byl zahájen předsedou Sjezdové komise br. Volným. První den sněmování byl věnován technickým sjezdovým náležitostem, debatě o minulém sjezdu a zprávám funkcionářů. Ukazují se výsledky práce a ukazuje se zároveň, jaké škody způsobili ti, kteří svěřenou jim funkci vůbec nevykonávali. Jednotlivé referáty se dotýkají všech oborů orelské působnosti: duchovního a národního vedení, organizačních záležitostí, sociální práce pro československé uprchlíky, tělesné výchovy, tisku a propagace. Z podaných zpráv je zřejmé, že Československý Orel v exilu neustále roste a mohutní a vystupuje do popředí všech exilových organizací. Získává si vážnost a úctu i podobných spolku zahraničních svým nekompromisním postupem v boji proti komunismu, v boji za obranu křesťanských práv, za věrnost svoji Bohu a vlasti, a to vzdor všem záporným překážkám, které jsou mu kladeny v cestu.

Zajímavá je zpráva župní kanceláře, jejímž úkolem bylo udržování styku mezi vedením a jednotlivými organizačními složkami. Číslice 1, 330 (tisíc třista třicet) dopisů odeslaných za jeden rok, ukazuje nesmírné organizační těžkosti, s kterými muselo Orelstvo v exilu zápasit. Zde je nutno brát v úvahu neustálý pohyb členstva, zanikání Jednot a Hlídek, tvoření nových, nedostatek schopných funkcionářů, a mnohé jiné okolnosti. Uvedená číslice skoro pul druhého tisíce dopisů za rok ale též podává obraz neúnavné činnosti vedení župní kanceláře, jež mimo toho mělo na starosti vyřizování zdravotní, protestů, blahopřání, shánění finančních prostředků, vedení župní matriky a kartotéky.

V referátu sociálním br. II. jednatel uvádí fakta o finanční, potravinové a ošacovací akci sestrám a bratrům v uprchlických táborech. Zmiňuje se dále o opatrování záruk těm, kteří chtěli emigrovat do USA. Hovoří dále o podpoře nemocných zasláním nejlepších amerických léků a mimořádné pomocí těm sociálně nejslabším.

A jak vypadala situace Orelstva po stránce tělovýchovné? Referát br. náčelníka uvádí, že Orla cvičili a cvičí všude tam, kde mají k dispozici vhodnou tělocvičnu a školené cvičitele. Je samozřejmé, že Jednoty nemohou vyvíjet takovou tělovýchovnou činnost, jak jsme tomu byli zvyklí doma na vlastních hřištích, ve vlastních tělocvičnách a na vlastních stadionech. V zahraničí se tělesná výchova v našem slova smyslu pěstuje velmi málo, vyjímaje země evropské. Proto bylo potřeba spoléhat se na iniciativu jednotlivých Jednot, dávat jim pouze pokyny a rady a pomáhat jim všemožným způsobem, aby každá Jednota mohla mít školené instruktory. Br. náčelník vydal proto rozsáhlý tělocvičný sborník. Školení dle tohoto sborníku provádějí bratři ve Venezuele,

Australii, Německu, Brazílii, Kanadě a USA. Ve sportu vynikají mimo jiných především dva bratři: všem známý Vlasta Holeček, který je lehkotletickým trenérem největšího australského sportovního klubu v Sydney, a br. Pavel Smutník, nadějný tenisový hráč, o jehož úspěších se obšírněji zmíníme v příštím čísle.

Odbor tisku a propagace, který byl ustaven teprve na minulém sjezdu pod názvem Tisková orelská služba (zkráceně TOS), stal se jedním z nejdůležitějších orgánů Orelstva v exilu. Jeho práce byla zaměřena především k vypracovávání relací pro naše "Orelské zpravodajství" a k proniknutí co možná do největšího počtu krajaňských novin ve formě "Orelských Hlídek" nebo pouhých zpráv. S rostoucím štábem spolupracovníků byly vytvořeny předpoklady k navázání spolupráce se zahraničním tiskem a rozhlasem v těch zemích, kde Orli jsou. Kromě toho bylo navázáno spojení s jinými katolickými tělovýchovnými organizacemi jako jsou na př. francouzští gymnasté, dále s Mezinárodní katolickou organizací pro rozhlas a televizi UNDA, kam všude Orelstvo v exilu chce dodávat zprávy o svých úkolech a čínech, o persekuci sester a bratrů ve vlasti, o jejich nekompromisním boji proti komunismu, a o své vlastní činnosti v exilu. Tisková orelská služba rovněž spolupracuje na obsahu exilního věstníku "OREL", jehož odpovědným redaktorem byl první náměstek starosty. Úroveň časopisu "OREL" neustále stoupá a je zajímavé pozorovat, jaké oblibě se začíná těšit i v kruzích neorelských. Sjezdové shromáždění vzalo s uspokojením na vědomí zprávu, že bude nutno zvýšit náklad tohoto časopisu, bohatě ilustrovaného obrázky ze sletu, kresbami a fotografiemi předních orelských bojovníků.

Při jednání byly rovněž přečteny zdravice, došlé od Jednot, Oblastí i jednotlivých členů. Všechny pozdravné příspěvy jsou naplněny přáním, aby Mimořádný valný sjezd se stal mezníkem v orelské exilové práci. Bratři z Austrálie píší: "Je to sjezd vpravdě pracovní, očištný, který má dát konečně také skutečně schopné čelo a vedení naší organizaci. Vždyť konečně ani nezáleží tolik na počtu, jako více na síle sňhujícího nadšení a odvaze věřit ve vítězství našeho orelského boje." Ze zdravice Podkarpatských Rusínů vyjímáme: "Ve jménu Podkarpatských Rusínů, politických uprchlíků, organizovaných v Bratislávě Podk. Rusínů na cizině tlumočíme Vám křesťanský bratrský pozdrav k Vašemu Sjezdu. Přejeme Vám ze srdce úspěch Vaší práci." Bratr z Brazílie píše: "Jedno však máme společné a to je náš orelský program. Víra, vlast a národ jsou našim společným symbolem, jenž jako plamen rozehřívá naše srdce, dává nám novou naději v konečné vítězství pravdy nad lží, spravedlnosti nad násilím." Bratři v Německu ve zdravici uvádějí: "Kéž tento sjezd znamená nový světlý mezník v orelské exilové práci a v boji Orla za svobodu vlasti." Pozdravný telegram J. M. lisleského opata Ambrože L. Ondráka zní: "Drazí Orlové, není mi možno být dnes mezi Vámi. Pozdravuji Váš sjezd, který konáte o svátku Krista Krále. Hrdinní trpící biskupové mají velkou důvěru v orelské hnutí. Orli jsou tělesnou stráží katolické Církve a dnes hlídají její katakomby. Přejí Vašemu Sjezdování hojnost Božího požehnání a úspěchu. Vaší práce Církev potřebuje. Proto v křesťanské lásce a s tvořivým nadšením ještě více pracujte pro slávu Boží, povýšení Matky Církve a svobodu národa. Vše pro rozšíření Kristova království. Pravá orelská organizace a její práce bude mít vždy naši plnou podporu a doporučení. V Kristu oddaný Ambrož Lev Ondrák, opat." Sobotní zasedání také navštívil ředitel českého benediktinského tisku dp. Karel Kolek. Sněmování toho dne pak zakončil br. Volný, který ve své dramatické řeči poukázal především na skutečnost, že Orel v exilu se musí přizpůsobovat daným poměrům v cizině, aby vůbec mohl existovat a plnit svůj úkol. "Orel zůstává Orel", prohlásil br. Volný, "dokud nepřestoupí orelské stanovy, jejichž křesťanský a národní duch zůstává a zůstane nezměněn."

Nedělní sjezdové jednání Orlu v exilu zahájil br. I. náměstek modlitbou. Zároveň podal návrh, aby tento sjezd se prohlásil za sjezd veškerého Orelstva a aby byl vytvořen

vrcholný orelský orgán v exilu, poněvadž jediné tak se dostane organizaci vnitřní a vnější pružnosti a bude moci lépe a působivěji plnit své poslání. Vytvoření vrcholného orgánu znamená splnění přání a tužeb všech Orlu v exilu, a je rovněž v souladu s hlediskem příslušných úřadů těch zemí cizích, kde je exilní Orelstvo roztroušeno a hlášeno. Vrcholný orelský orgán, který nese název: ČESKOSLOVENSKÝ OREL V EXILU, župa Svatováclavská, stává se zároveň jediným oprávněným mluvčím člena komunisty likvidovaného ČESKOSLOVENSKÉHO ORLA ve vlasti zde v exilu, poněvadž Orel doma nemůže svobodně mluvit. Československý Orel v exilu, župa svatováclavská, jako vrcholný orgán exilního Orelstva, bude se proto řídit ve své činnosti stanovami ÚSTŘEDÍ ČS. ORLA VE VLASTI, a podřízené složky - Oblasti, budou se řídit stanovami ŽUP, exilní jednoty pak stanovami JEDNOT. Návrh I. náměstka P. J. Smutného byl nadšen přijat a jednomyslně schválen. Schválení tohoto návrhu představuje v historii orelských exilových dějin překročení hranice, která doposud znemožňovala řádné rozvinutí orelské činnosti v exilu znemožňovala plnou reprezentaci Orla před zahraničím a omezovala jednotné řízení orelských vnitřních i vnějších záležitostí v exilu. Odhlasování tohoto návrhu, kterýmžto okamžikem se Československý Orel v exilu, župa svatováclavská, stává vrcholným orgánem Čsl. Orelstva v exilu - PO DOBU EMIGRACE, bylo spojeno s bouřlivým provoláním "Zdař Buh !" všemi přítomnými.

Poté jednomyslně bylo uděleno absolutorium odstupujícím funkcionářům a přikročeno k novým volbám. Starostou byl zvolen br. P. Jan Smutný, který ve svém projevu zduraznil význam Orla v exilu a v dnešní těžké době, poukázal na důležitost a významnost spojení myšlenky orelské a národní, spojení vlasteneckého citění s Božími zákony, a vyzval všechny, aby si uvědomili, co to znamená být Orlím a upozornil na různé nepřátele, jimž Orel musí čelit, aby zdárně dokončil boj proti komunismu a socialismu.

Nežli bylo přikročeno k volbám ostatních funkcionářů, br. P. J. Svoboda z Kanady přednesl nádhernou meditaci na téma: Kristus-Král.

Hned na to mandátová komise přednáší svůj návrh na nové členy předsednictva a rady Čs. Orla v exilu. Přivolbách bylo přihlíženo k poměrům v exilu a vzdálenostem, které jsou velikou překážkou pevného organizačního aparátu a ústředního vedení, jakož i k dosavadní práci navržených sester a bratří pro rozmach orelské myšlenky v exilu. Byly vzaty na zřetel i dosavadní zkušenosti a tak došlo k tomu, že nově zvolené předsednictvo bylo jednak rozšířeno a jednak koncentrováno, alespoň většinou, pomocí plnoprávných zástupců z řad předsednictva nebo rady v jednom místě, v sídle Čs. Orla v exilu - v Chicagu. Po skončených volbách přijal mimořádný valný sjezd některá zásadní usnesení, která byla pojata do sjezdové resoluce. Dalším význačným aktem bylo schválení stanov pro Československého Orla v exilu, pro Oblasti a Jednoty. Sjezd dále pověřil předsednictvo, aby potřebné úpravy stanov, které se dotýkají pouze exilových poměrů a vnitřní organizace, provedlo samo. Sjezd pak pokračoval tím, že jednotliví delegáti podávali zprávy o činnosti Jednot, Hlídek a Oblastí, které zastupovali. Dal předsednictví příkaz vypracovat pozdravné přípisy Svatému Otci, prezidentu Eisenhowerovi, J. B. biskupu Kučerovi, J. M. opatu Ondrákovi a mnoha jiným význačným osobám a organizacím exilovým i zahraničním, světským i církevním. Mimořádný sjezd konečně schválil pozdrav trpícímu Orelstvu doma, který zní:

" Drazí bratři, sestry a spoluobčané !

Československý Orel v exilu, župa svatováclavská, vykonal právě svůj mimořádný valný sjezd, na kterém byly zastoupeny delegace z celého světa. Ujišťujeme Vás, sestry a bratři, že naší první a poslední myšlenkou byla vzpomínka na Vás a na celou naši porobenou vlast. Vzpomínáme na Vás nejen v modlitbách, ale i ve veřejném životě učiníme vše, aby lidská, křesťanská práva a demokratické svobody, o které jste byli podvodným způsobem a násilně připraveni, aby znova byly nastoleny v československé

republice ku prospěchu Církve svaté a milených národu. Věříme pevně, že v brzké budoucnosti se sejdem, opět v orelských tělocvičnách a na hřištích, setkáme se při veřejných cvičeních a sletech, uvidíme se na našich orelských schůzích a v sálech našich vlastních domů. Budeme opět svobodně cvičit a na orelských přednáškách duchovního a ideového zaměření budeme vychovávat členstvo a novou organizaci

Álem jen krásné tělo a vysoký sportovní úspěch, nýbrž hlavně a především čistá duše, pevný charakter a mravní zocelenost. Pokud můžete, připravujte se na tuto budoucnost a dle svých sil pečujte o záchranu mladá generace. Vaše odmítavé stanovisko k chystané komunistické Spartakiádě, a hned po puči Vaše ignorování komunistické tělovýchovy, politicky a vojensky zneužívané, je nám dukazem Vašeho pevného postoje a velikým závazkem pro naši práci v exilu, ve svobodném světě. Hleďte s důvěrou a nadějí v Boží pomoc vstříc budoucnosti a věřte VE VÍTEZSTVÍ NAŠÍ VĚCI ! Zdař Buh ! "

Závěrem nedělního zasedání a celého sjezdu, předali delegáti některé věci k vyřízení přímo nově zvolenému předsednictvu. Mimořádný sjezd byl pak zakončen československými státními hymnami, Svatováclavským chorálem a orelským pochodem : "Vzhuru, Orlé slovenský. "

Je nesporné, že tento Sjezd byl sjezdem úspěšným, který napravil nedostatky sjezdu minulého. Veškerá jednání se nesla v duchu bratrském a orelském. Orelskou exilní rodinu čeká teď mnoho práce, která bude vyžadovat velké obětavosti, důvěry, kázně a lásky k orelské myšlence a orelským ideálům. Orel se však nebojí překážek - a nenechá se ničím a nikým zastrašit ve svém pevném, nekompromisním mravním postoji a nazírání na veřejné záležitosti, jež jsou podstatné pro zápas československých uprchlíků se světovým komunismem, zrádným socialismem a nerozhodností, a pro obnovení svobody v československé republice. Čs. Orel v exilu župa svatováclavská, věří, že jeho práce a činnost, podmíněná programovou resolucí, vydá své plody, a že exilní Orelstvo sestane zase tou avantgardou katolického čsl. lidu, jež nezlomila ani okupace nacistická, ani sovětský diktát za spolupráce mnohých politiků v letech 1945-48, ani komunistická persekuce hned po únorovém puči, ani překážky, kladené mu v cestu zde v exilu.

" Katolická uvědomělost, mravní zocelenost, tělesná zdatnost a boj za dobro národa " - toto heslo, vytištěné na orelských legitimacích - bylo a je pro Orelstvo v exilu jediné závazné a směrodatné !

TOS .

(pokračování se strany 5.)

Tak tvrdě žil a úsilovně pracoval tento misionář-hrdina, ušlechtilý člověk, posilován živou vírou k nadlidským výkonům mravním i fysickým, jehož vrcholnou visí bylo pokřesťanění a zcivilisování obrovitého teritoria amerického Západu. Sám prezident Lincoln vysoce cenil De Smetovu práci a často se o něm pochvalně zmiňoval v rozhovorech i korespondenci.

Leč i plodný život De Smetuv byl dovršen a jeho dny sečteny. Bělovlasý misionář umírá 23. května 1873 v St. Louis. Jeho odchodem na věčnost Západ ztratil velikého muže, budovatele a prukopníka, a Indiáni, jeho děti prerie, jednoho ze svých nejvěrnějších přátel.

VLADIMÍR OREL.

ORELSTVO,

TISKAŘSKÁ ČERNÁ

STOŽÁRY VYSÍLAČEK

Co dělá censura našeho osvětleného Radiožurnálu .

Do 20. čísla věstníku župy Pospíšilovy, napsal br. Nesnídal článek : " 28. říjen - den svobody " a v něm cituje také památný projev starosty Čs. Orla dr. J. Šrámka, který tento učinil 28. října 1917 na konferenci říšské těl. rady Orla v Brně. Br. starosta tehdy zduraznil, že Orel byl vyvolán živelným spontánním hnutím katolického lidu jako nutná složka jeho osvětové práce a je tedy naprostou nutností a pro příští náš veliký kulturní rozvoj * i zápas v našem národě, k němuž se protivníci přes naše varovné hlasy chystají a o nějž usilují už dnes. Musí být obnoven i proti nejprudším nárazům boje protikatolického, jež by přišly; třeba být připraven také zvláště tehdy, kdyby usku - tečnil se společný náš ideál státní samostatnosti české, kdy sami bychom stáli proti pokrokářstvu českému, stálému to podněcovateli kulturního boje protikatolického. A pro takový zápas potřebujeme ještě větší houževnatosti a neohroženosti v řadách našich stoupenců. Pro výchovu těchto neohrožených a houževnatých bojovníků, * pro výchovu mocného sebevědomí křesťanské osvěty jsme založili Orla - to zastane i nyní nejdůležitějším úkolem i v bohdá brzo probuzeném novém jeho ruchu spolkovém.

K tomu dodává pisatel článku, že v přednášce, kterou měl v rozhlase 24. ledna 1931, uvedl také zde citovaný projev br. starosty Čs. Orla, ale část mezi hvězdičkami uvedená, nebyla censurou Radiožurnálu propuštěna. Ale na druhé straně propustí tato velejemná censura mnohdy i přednášky, věty, písničky, slova, která jsou i hrubými urážkami katolíku.

(Článek z "Orla" čís. 11/1932

LOUČENÍ .

Trubka vřeští, kola hrčí
jedem k Jihlavi;
vzadu, abychom nic neztratili,
klušou žandarmi.

Ten borovský kostelíček
stojí na vršku,
skrže lesy na mne hledí,
Jsi to, muj hošku ?

Pode mnou jest tvá koiébka
já tě viděl křtít,
starému vikáři ministrovat,
pilně se učit.

Táhnout světem na zkušenou
pak s pochodní jít,
naši chase plamenem veselým
na cestu svítit.

Vidíš, jak ty roky plynou,
znám tě třicet let.
Ale, chlapče ! Jaké to obludy
vidím s tebou jet ?

(Z Tyrolských elegií Karla Havlíčka Borovského.)

ZPRÁVY.

Několik skutečností, které jsou charakteristické pro církevní situaci v ČSR.

Z diecézních biskupů jsou ve svých sídlech, ovšem internováni: Pícha, Matoucha, Čárský, Neczey, Lazík. Matoucha je v nemilosti. Nikde se o něm nepíše. Šíří se pověsti, že už je také odvěčen, ale dosud to není potvrzeno. V posledních dosažitelných oficiálních novinách byl ještě Josef Glogar označován jako generální, ne kapitulní, vikář. Ze světitelů biskupů jsou na svobodě jen Eltschkner a Matoušek, který nevykonává biskupské funkce a působí jako kaplan u sv. Vojtěcha v Praze. Všichni ostatní biskupové jsou uvězněni.

Vloni ztratil důvěru režimu budějovický kapitulní vikář Josef Buchta. Byl zatčen a podle nezaručené zprávy zastřelen při pokusu o útěk. Na jeho místo byl protivuli kapituly, i této "vlastenecké", "zvolen" nebezpečný agent STB Antonín Tittmann. Jména ostatních "kapitulních vikářů": Antonín Stehlík, Praha; Eduard Oliva, Litoměřice; Josef Kratochvíl, Brno; Zoltán Belák, Rožňava; Andrej Schaffer, Spiš; Ján Dechet, Banská Bystrica.

Pražský generální seminář byl na podzim 1953 přeložen do Litoměřic. Letos bylo v Praze a Litoměřicích vysvěceno 7 novokněží.

Po celý květen vycházel v římských komunistických novinách "Unità" seriál článků odpadlého italského jesuity A. Tondího, který navštívil lidové demokracie a hovořil se všemi prominenty vlasteneckého duchovenstva. Snaží se namluvit prostému Italovi, že je u nás naprosta náboženská svbpda. Kdo byl zatčen a odsouzen, to byli jen pachatelé zločinu. Podniky "vlastenců" presen-tuje jako projevy normálního a dokonce vzkvétajícího duchovního života. V jednotlivých rozhovorech, na př. s Deche-

tem, Ploharem, Hronkem, Olívou, Stehlíkem, se rýsuje jakýsi modernismus, zbarvený do ruda. Církev splní své poslání, přizbوسí-li se "nové době"; jen tak má budoucnost.

Na počátku školního roku byl opět sváděn boj o to, aby se co nejméně školních dětí přihlásilo do náboženství. Je to komické. Režim by přece mohl bez obav školní náboženství vůbec zrušit. Ale oni mají rádi každou příležitost k pruzkumu veřejného mínění a k šikano-vání věřících. Prakticky se letos na mnohých školách náboženství neučilo vůbec a leckde zase tyto nepovinné hodiny za mnoho nestály.

Již po mnoho měsíců probíhá soustavná kampaň pro vystupování z Církve. Byla prováděna nenápadně - v tisku a rozhlase ani slovo - ale v uzavřených celcích bylo užíváno všech prostředků propagandy a leckdy i teroru. Zvláště lidé přímo závislí na státu, učitelé, úředníci národních výborů, policie, vojsko a mladí lidé v těch nesčetných internátech prý dost podpísovali. Výsledky jsou stráženy jako státní tajemství. Patrně chtějí časem vyrukovat s novou náboženskou statistikou a podle ní likvidovat kostely a farní úřady. Zbytek by pak snáze obsadili vlasteneckými faráři.

Před volbami do MNV, které se konaly 16. května, projevoval režim zdánlivě benevolenci k Církvi. Byli na př. propuštěni mladí kněží z vojny (PTP) do duchovní správy, řeholníci a notoricky nespolehliví na kontrakt do dolu.

Ale mezitím pokračoval teror, který byl opět vystupňován po volbách. Koncem léta 1953 byl velký tajný proces proti kněžím, řeholnicím a jejich laickým spolupracovníkům v Budějovicích. Koncem května 1954 byli odsouzeni dva kněží a jeden obrácený komunistický laik v Pardubicích. Koncem července byl odsouzen pan biskup Tröbchtaspoluse svými třemi spolupracovníky.

Jistě to souvisí s celkovou kampaní světového bolševismu proti náboženství, která byla vyhlášena v moskevské Pravdě ze dne 24. července, v úvodníku napsaném: "Šířeji rozvinout vědecko-atheistickou propagandu." Celý článek je stylisován jako kritika orgánu komunistické strany, Komsomolu, ministerstva výchovy, ministerstva kultury a jiných sovětských institucí. "Pravda" jím vytýká, že zanedbávají protináboženskou propagandu, zvláště mezi mládeží a venkovským lidem, nebo ji provádějí vlažně. V závěru článku říká: "V našem socialistickém společenství existují všechny předpoklady a možnosti k úplnému překonání přežitku kapitalismu ve smýšlení lidí, včetně předsudků a pověr náboženských. K nim je nutno připojit široký, opravdu masový rozmach vědecko-atheistické propagandy a zlepšit její úroveň. Je zřejmé, že tu neběží o pouhou kritiku. Touto méně nápadnou formou má být zahájeno nové tažení sovětského i satelitního komunismu proti náboženství. A nejde při tom jen o tak zvanou vědecko-bezbožnickou propagandu, nýbrž jako vždy v bolševické soustavě, zároveň o novou vlnu protináboženského teroru. Pro komunisty je teror podstatnou částí propagandy a je-li od nich někdo veřejně odsouzen, musíme se ptát, ne proč a zač byl odsouzen, nýbrž k čemu byl tento proces veden, kterému cíli jejích propagandy měl přidat na durazu.

3. srpna napadl v moskevském rozhlase ukrajinský komunistický spisovatel Jaroslav Galan s prudkostí, v poslední době nebývalou, papeže Pia XII. jako "spojence válečných štváčů z Wallstreetu". Pius XII. prý už před svým zvolením usiloval o obnovu Svaté říše římské německého národa. Za kandidáta, který měl provést jeho cíle, si zvolil Adolfa Hitlera. Ještě když byl Hitler ve vězení, poslal k němu kněze, aby mu pomáhal

při psaní knihy "Mein Kampf". Dnes papež podporuje americký velkoprumysl v jeho snahách o obnovu fašistického Německa.

U nás má jistě odsouzení Dr. Trochty a spol., být zdurazněním nějakých konkrétních akcí, ale o těch dosud nemáme přesných zpráv. Konkrétně je zajímavá zvláště informace, že teď musí každý kněz předkládat svá kázání k předběžné cenzuře okresnímu církevnímu tajemníkovi. Kdo se uchýlí od schváleného textu, je zatčen.

V Bratislavě se nedávno konal tajný proces proti prukopníkům katolické akce.

Přesto přesevšechno se stále ještě vyskytují ostruvky velmi intenzivního duchovního života. V Praze jsou na př. stále plné kostely, pokud v nich nepůsobí notoriční "vlastenci". Účast na svátostech je na některých místech nebývalá; řada katolických rodin dává ještě dětem intenzivně katolickou výchovu, kterou škola nemůže zmařit; i v žalářích a táborech dochází k podivuhodným konversím. Kdyby se režim v dohledné době zhroutil, mělybychom na jedné straně skvělé elity, na druhé straně pohanskou masu. Šlo by o to, aby se ony elity staly opravdu kvasem v této masě. Jinak je však třeba upozorňovat západní veřejnost, že hlavní nápor pronásledování je zaměřen na vzdálenější budoucnost Církve: biskupové, kněžský dorost, mládež vůbec. Zatím se i pro malé děti namnoze změnily jen vnější formy (děti, modlíci se k Andělu Strážnému jej klidně osloví "soudruhu": Soudruhu anděle strážný, opatruj mě!), ale časem by se vždy menší počet ubránil přijetí materialistického obsahu.

Evropský výbor Svazu Slovanského Orel-

stva se sídlem v Německu zaslal kanadské orelské Oblasti přípis, jímž děkuje za rychlou reakci, s jakou byla splněna žádost symbolické účasti kanadských Orlu při svěcení praporu této organizace. V přípisu mimo jiné stojí: "Stuha, kterou jste zaslali, je nejkrásnější a nejnákladnější ze všech stuh."

Nedávno založená orelská hlídka v Melbourne si vede velice dobře. Její členové se pravidelně scházejí každou druhou neděli. Schůzky mají dvojí náplň: ideovou a tělovýchovnou.

Význačný orelský pracovník be. Dr. Kozina byl nedávno na návštěvě ve Švýcarsku. Při této příležitosti se zastavil na generálním sekretariátu mezinárodní katolické organizace pro rozhlas a televizi. Projednal s generálním sekretářem zmíněné organizace (UNDA) spolupráci s Československým Orem v exilu.

Členstvo orelské hlídky v Melbourne se v plném počtu zúčastnilo protestních veřejných akcí proti komunistickému kolaborantovi Dr. Hromádkovi. Opakované veřejné protesty, vedené pomocí letáku, propagačního vozu a jiných prostředků, měly veliký úspěch a ohlas mezi australským veřejným míněním.

Krajanský list "KANADSKÉ LISTY" uveřejnil nedávno tuto zprávu: "Čs. Orel v exilu se zapojuje čím dál tím více do exilového a krajanského života. Náš list zavádí Orelskou hlídku, v níž bude otiskovat zprávy ze života orelského v Kanadě a odevšad, kde žijí naši krajané a kde Orel zapustil nebo zapustí kořeny." Zavedení orelské hlídky v Kanadských listech je úspěchem sester a bratrů v Kanadě, kteří se přesvědčivým způsobem zapojili do krajanského života a svou obětavou spoluprací, příkladným životem, vystupováním a pracovními úspěchy vytvořili spolu s krajany jednolitě protikomunistické těleso.

Z Adelaide v Australii, došla radostná zpráva. Orelská myšlenka přitahuje, činnost Orla v exilu získává sympatie,

orelská rodina se rozrůstá. Právě v den svátku sv. Václava konala se v Adelaide ustavující schůze nové Jednoty. Dříve existovala v Adelaide pouze hlídka. Schůze byla zahájena modlitbou. Po uvítání přítomných pohovořil br. starosta na svatováclavský námět. Stručně nastínil nejdůležitější znaky ideální lidské osobnosti, zmínil se o dnešním boji o ni a podtrhl orelské stanovisko v této otázce. Br. jednatel přednesl pak zprávu o historii a činnosti orelské hlídky v Adelaide od doby jejího založení. Po skončení schůze se všichni členové orelské Jednoty odebrali do katedrály sv. Patrika, kde modlitbou uctili památku národního světce sv. Václava a vyslechli kázání P. Maňáka, nynějšího vzdělavatele Jednoty. Zakončili pak svatováclavským chórem a hymnami.

Jeden z orelských bratrů, žijících v Paříži navázal osobní styky s katolickou tělovýchovnou organizací - Federation sportive de France, jejíž generální sekretář jest většinou Orelstva znám z jeho zájezdu do ČSR br. Thibaudau. Náš bratr z Paříže byl pozván, aby se zúčastnil v prosinci Valné hromady Fédération sportive de France.

TOS

Svaz mládeže v ČSR pracuje systematicky proti náboženství. Koná přednášky, kde mládeži nejdříve "vysvětluje" vznik církve. Potom jim podává marxistickomaterialistickou linii, při čemž hrubě napadá rodiče, osmělující se vést mládež k náboženství.

FEP

Ve dnech 22., 23. a 24. října t.r. se konal ve Philadelphii v USA Národní eucharistický Mariánský kongres katolíků Východního obřadu. Byl navštíven velkým počtem Slováků a Podkarpatských Rusů z dřívějších řeckokatolických diecézí v Prešově a Munkačevě a svou účastí manifestovali, že v tomto gigantickém boji mezi dobrem a zlem, mezi Bohem danou svobodou a bezbožským jhem otroctví, bojují za svobodu, pravdu a spravedlnost.

Orel

orel ČASOPIS ORELSKÉHO HNUTÍ, VYDAVÁ SVATOVÁCLAVSKÁ ŽUPA V
EXILU. VYCHÁZÍ KAŽDÝ MĚSÍC ZA REDAKCE REV. JANA SMUTNÉHO,
V ÚPRAVĚ VÁCLAVA MORAVANA. ROČNÍ PŘEDPLATNÉ 4 US DOLARY
ZASÍLEJTE NA ADRESU REDAKCE: OREL, BOX 151, CURTIS, NEBRASKA.